

Zprávy z farnosti

05/2010

Měsíc, do kterého vstupujeme, nás oslovuje již svým názvem. Ale nejen názvem, ale přímo jsme obklopeni květy různých barev a různých tvarů. Postupně můžeme pozorovat jednotlivé květy a obdivovat jejich krásu. Každý květ je zároveň předzvěstí pozdějšího plodu. Musí uplynout určitý čas než se plod vyvine a dozraje. Teprve pak je z něj ten pravý užitek. Ale již samotné květy slouží. Zdobíme si jimi příbytky a také kostely. Zvláště nyní v máji, v měsíci, který je věnován Panně Marii. Jednotlivé květy nám připomínají vlastnosti Panny Marie a také nás vybíží, abychom se snažili ji napodobovat. Různé druhy květů nám dále připomínají, že i my jsme různí a život každého z nás má být oslavou Boha speciálním způsobem. I to je krásné, že se od sebe lišíme a přesto nás něco společného spojuje. Snažme se v tomto měsíci více pochopit své originální poslání. Maria nám v tom bude jistě nápomocná.

Ave Maria!

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2010

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

KVĚTEN

1. Aby se skoncovalo s hrozným a hanebným obchodováním s lidmi, které se týká milionů žen a dětí.
2. Aby vysvěcení služebníci církve, řeholníci, řeholnice a apoštolsky činní laici dokázali vlévat misijní nadšení společenstvím, která jsou svěřena jejich péči.
3. Aby církev v naší zemi pozorněji sledovala duchovní i hmotné potřeby všech lidí.

texty byly převzaty z <http://www.modlitba.net/>

P. Josef Horehled' SJ

Spolubratrům jezuitům, bratrům v kněžské službě a všem příbuzným a přátelům oznamujeme, že v pondělí 22. března 2010 byl ve věku 48 let povolán ke svému Pánu jeho neúnavný služebník P. Josef Horehled' SJ.

Otec Josef pocházel z Modré u Velehradu. Narodil se 8. června 1961 v Uherském Hradišti a pokřtěn byl na Velehradě. Vyučil se zedníkem a maturoval na střední škole stavební. Po vojenské službě pracoval jako mistr odborného výcviku ve stavebnictví. Roku 1993 vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova v Kolíně a 15. srpna 1995 tam složil své první řeholní sliby. Studoval filozofii v Krakově a po pastorační praxi v Olomouci pak v Dublinu teologii. Na Kristova kněze byl vysvěcen v roce 2003. Od roku 2004 působil jako ministr řeholního domu v Praze a současně připravoval založení Křesťanské základní školy Nativity, která v září 2008 v Děčíně-Křešicích otevřela svou první třídu. Několik let s viditelnou pomocí Boží milosti statečně odolával těžké nemoci a svým mnohým úkolům se věnoval až do posledních sil. Závěrečné měsíce pozemského života prožil v pražské komunitě a svou činnost postupně utrpením obětoval a odevzdával svému Pánu. Ten si ho k sobě nakonec zavolal 22. března 2010 po třetí hodině odpolední.

Otec Josef dostal do vínku veliké nadání pro práci s mládeží, pedagogické schopnosti a neobyčejnou zručnost a tvořivost. Na jeho nápaditost a houževnatost vzpomíná rodná farnost, skauti, chlapani z rytířských táborů, mladí, kterým pomáhal při rozlišování životního povolání, a především spolupracovníci a žáci školy Nativity. Položil její základy, inspiroval ji a vedl v jejích začátcích. Byla jeho velkým snem a zůstává nerozlučně spojena s jeho jménem. Jako kněz otec Josef rád sloužil především svátostí smíření a duchovním doprovázením a mnohým prospěl radou a chápavým slovem.

Svým dílem otec Josef bohatě zúročil hřivny, které mu Pán světil, a obdivuhodně trpělivým snášením bolestí se svému Mistru ke konci života stále více připodobňoval. Ať po svých pozemských námáhách odpočívá v pokoji.

parte

Degradace slova – degradace hudby

Všichni máme alespoň jakousi představu o tom, co je melodram. Melodram je hudebně-dramatický útvar, ve kterém hudba umocňuje emocionální obsah mluveného slova. Aby bylo slovu řádně rozumět, uplatňuje se hudba v melodramu hlavně v pauzách mezi mluvenými úseky. O vznik melodramu se zasloužili nejvíce čeští skladatelé: Jiří Antonín Benda (1722-1795) a Zdeněk Fibich (1850-1900).

S filmem a později s činohrou se objevila hudba, která doprovází děj téměř neustále, aby navodila atmosféru, odpovídající ději. Není pochyb, že tato hudba působí někdy velmi emocionálně, ale je v podstatě jen zvukovou kulisou k tomu, nač se díváme a o čem se jedná.

Kulisy jsou pozadím, ve kterém se děj odehrává. Nejsou tím nejdůležitějším a proto některé moderní inscenace je používají jen náznakově nebo je zcela vypouštějí.

Skutečná hudba instrumentální nebo vokální však je svébytný útvar. Kdo se naučil rozumět hudbě, nebude si ji pouštět při studiu nebo při četbě románu. Pro hudbu je degradující, je-li používána jako kulisa, byť jen zvuková, jak se někdy říká. Kdo je zvyklý na hudební kulisu, nikdy nepochopí, proč je ta nebo ona hudba krásná, přesněji řečeno, nenaučí se hudbě rozumět.

Z těchto důvodů je nešťastný a scestný zvyk, převzatý z filmu a televizních seriálů, recitovat duchovní texty na pozadí zpívané nebo hrané hudby. Bohužel i tento nemrav proniká do našich kostelů, zvláště při pobožnostech. Po prvé jsem se s ním setkal na počátku devadesátých let a od té doby jsem už vícekrát slyšel pronášet výrony milostných citů k Božskému Srdci nebo k Pánu Ježíši za zvuků cituplných, chvějivých akordů keyboardu, eventuálně dalšího melodického nástroje. V těchto případech jde nejen o nevkus, ale o přenesení zážitkové techniky na posvátnou půdu. Avšak před zážitkovou vírou ochraňuj nás, Pane.

Vraťme se však k začátku. Slovo má největší moc, je-li pronášeno zřetelně a slyšitelně do ticha. Hudební kulisa možná podporuje jeho citový obsah, ale současně od něho odvádí pozornost. A hudba doprovázející zbožný text, je opravdu kulisou, která je navíc zbytečná, protože ruší. Je-li to hudba pokleslá, se kterou se nejčastěji setkáváme, pak do kostela nepatří ani jako kulisa, protože je falešná a obejdeme se bez ní. Je-li to Bachova sonáta, pak mne mluvené slovo z jejího poslechu ruší.

Proto Vás prosím, buďte hrajte nebo mluvíte, ale nemíchejte slovo a hudební projev dohromady. A vaňte si ticha. Ticho je nejlepším úvodem i zakončením hudby i slova.

Jiří Sehnal

Neduhy při provádění responsoriálního žalmu slyšené z kostelní lavice

Jedním z velkých přínosů pokoncilní liturgie je zpřístupnění žalmových textů věřícím v mešní liturgii. Žalmy patří k pokladům světového básnictví, ale pro věřící

cího znamenají mnohem více. V české církvi vzniklo v krátké době až nadměrné množství žalmových nápěvů. Tato kvantita produkce je však bohužel provázena problematickou kvalitou hudební. O té však zde nechceme psát. Jde nám o srozumitelnost slov žalmu a o způsob jeho přednesu.

Žalm má smysl tehdy, je-li dobře rozumět jednotlivým slovům, protože jde většinou o texty, které nejsou běžně známé. Zpívá-li sbor latinsky nebo česky Ave Maria nebo Gloria, nemusíme rozumět každému slovu, protože známe tyto texty z paměti. V případě žalmu tuto výhodu nemáme. Pro přednes žalmu doporučuji dodržovat tyto podmínky:

1) Ideální je, aby žalm přednášel kantor (muž nebo žena) s dobrou výslovností a bezpečnou intonací, neuspěchaně, ale ne pateticky.

2) Kantor má zpívat od ambonu, z kůru nebo z místa, kde je ho dobře slyšet. Upozorňuji na třetí eventualitu proto, že nově stavěné kostely jsou zpravidla neakustické, protože architekti realizují sami sebe bez ohledu na to, že kostel je svým způsobem také koncertní nebo zasedací sál.

3) Lépe je zpívat bez mikrofonu, protože ne každý to umí a často dochází ke zkreslení zvuku tak, že některá slova zanikají. Elektronika je východisko z nouze, do které nás přivádějí různé okolnosti.

4) Velmi často zpívají žalm sami varhaníci od varhan. Je to z nouze ctnost a všichni chápeme, proč tomu tak je. Opět je lepší, když varhaník zpívá bez mikrofonu, zvláště když sedí čelem k oltáři. Zpívá-li do mikrofonu a současně má sledovat text a noty, měnit manuál nebo přepínat rejstříky, dochází ke zkreslení hlasu a zejména k nesrozumitelné výslovnosti. Výsledkem je, že Boží lid místo zpěvu sponsoriálního verše prostě mlčí. Musí-li žalm zpívat varhaník od svého nástroje, je nejlepší, když lektor po skončeném čtení a po odpovědi lidu „Bohu díky“ řekne jasným hlasem: Zpíváme odpověď: ...

5) Varhanní doprovod sólisty, přenášejícího žalm, má být tak tichý, aby hlas zpěváka jasně vynikl. Rejstřík volíme podle daných varhan. Zdá se, že nejvhodnější je nějaká slabá flétna nebo jemný kryt 8'. Někdy se osvědčuje i Salicionál 8'. Nedoporučuje se Gamba 8', protože bývá silná a její smyk může zpěváka rozladit. Zásadně nepřidávejte k osmistopovému hlasu alikvotní hlasy. Přidání kvinty nebo dvojky je nevkusné a ruší zpěváka. Doprovod sponsoria může být stejný jako při písni, v zásadě stačí (podle velikosti kostela a počtu věřících) Principál 8' + Oktáva 4'.

Je-li zpěv žalmu a jeho odpověď připraven a pečlivě proveden, je velmi povznášející. Proto si na tom dávejte záležet. Je trapné a nedůstojné, když je sponsoriální žalm zvl. při figurální mši odzpíván nedbale.

Jiří Sehnal

Z moudrostí

☞ „Mladý muž, který nepláče, je barbar, a starý, který se nesměje, je blázen.“

☞ „Ti, kteří si nepamatují minulost, jsou odsouzeni k tomu, aby si ji zopakovali.“

George Santayana, více http://cs.wikiquote.org/wiki/George_Santayana

Lorica

Povstanu dnes
s pevnou vůlí odhodlán
vzýváve Svatou Trojici
s vírou v Její Trojjednost
s vyznáním Jednobytnosti
mého Stvořitele.

Povstanu dnes
díky síle Krista
s Jeho svatým křtem
díky síle Jeho kříže
s Jeho pohřbením
díky síle Jeho zmrtvýchvstání
s Jeho nanebevstoupením
díky síle Jeho příchodu
k poslednímu soudu.

Povstanu dnes
díky síle lásky cherubínů
do poslušnosti andělů
do služby archandělů
do naděje na vzkříšení
a přicházející odplatu
do modlitby patriarchů
do předpovědí proroků
do kázání apoštolů
do víry vyznavačů
do panenskosti svatých žen
do činů spravedlivých mužů.

Povstanu dnes
do síly nebes
světla lunny
velkoleposti ohně
rychlosti blesku
prudkosti větru
hlubiny moře
prostornosti země
pevnosti kamene.

Povstanu dnes
díky Boží síle jež mne vede.

Boží moci jež mne upevňuje
Boží moudrosti jež mne učí
Božímu oku jež bdí nade mnou
Božímu uchu jež mi naslouchá
Božímu slovu jež se mnou hovoří
Boží ruce jež mne ochraňuje
Boží cestě jež se prostírá přede mnou
Božímu vojsku jež mne chrání
od úkladů ďáblových

od pokušení vášní
od tělesných žádostí
od všech strůjců zla
z daleka i blízkosti
jednotlivých i početných.

Volám dnes všechny Boží síly
aby povstaly mezi mnou a vším zlem
proti každé úskočné a nemilosrdné síle
útočící na mou duši i mé tělo
proti čarám lžíproroků
proti temným věrám pohanů
proti lživým učením heretiků
proti svodům modloslužebníků
proti babskému zaklínání i řemeslu čarodějů
proti bláznivé moudrosti
škodící duši i tělu.

Kriste, ochraňuj mne dnes
proti otrávení
proti upálení
proti utonutí
proti zranění
aby mne navštívilo bohatství milosti Boží.

Kristus se mnou
Kristus přede mnou
Kristus za mnou
Kristus ve mně
Kristus pode mnou
Kristus nade mnou
Kristus napravo ode mne
Kristus nalevo ode mne
Kristus je tam, kde ležím
Kristus je tam, kde sedím
Kristus je tam, kde stojím
Kristus je v srdcích všech myslících na mne
Kristus je v ústech všech hovořících o mne
Kristus je v očích všech patřících na mne
Kristus je v uších všech poslouchajících mě.

Povstanu dnes s pevnou vůlí odhodlán
vzýváve Svatou Trojici
s vírou v Její Trojjednost
s vyznáním Jednobytnosti
svého Stvořitele.
Spása je v Pánu
Spása je v Pánu
Spása je v Kristu
Spasení Tvé
budíž věčně s námi.

Sv. Patrika, kopie z IX století, Z ruského originálu Pravoslavnaža žižň přeložil Vlastimil Podracký

Naše povolání: Být Božím uměleckým dílem

Když vezmeme kus pevného ledu a dáme ho k ohni, za chvíli se promění ve vodu. Led nemusí dělat nic, musí jen být zde - být zde, dokud se nerozpustí.

Když dáte kus mramoru někomu takovému, jako byl Michelangelo, udělá z něj umělecké dílo. Opět mramor nemusí dělat nic, jen být zde, dokud práce neskončí.

Můžeme se od ledu a mramoru naučit něco o modlitbě. Naučit se, že nejdůležitější při modlitbě je být zde - to znamená být v přítomnosti Boží. To je všechno, co musíme udělat - být zde. A to může každý.

Problém je, že my si často myslíme, že se chceme modlit, ale jenom si něco namlouváme. Začínáme s nadšením, ale brzy se unavíme a chceme přestat. Myslíme na to, co musíme zařídit, kam musíme zatelefonovat, že musíme uvařit - chápeme se každé výmluvy, abychom mohli odejít.

Ale když vytrváme, přilepíme se, je-li třeba, ke křeslu, pak Bůh může v nás pracovat, rozpustit naše ztvrdlá srdce a opracovat je. A všechno, co my musíme udělat, je - být zde.

Tak je to také, když bereme do ruky růženec a snažíme se modlit (to je velmi dobrý způsob jak být zde). A když se nemůžete soustředit, držte se růžence. Když si myslíte, že to kazíte, držte se ho, když se vám zdá, že je to promrhaný čas, držte se ho - buďte zde.

Bůh je odpovědný za konečný produkt, ne vy, ale on nemůže pracovat, když vy utíkáte s nejrůznějšími omluvami.

A nenamlouvejte si, že nemáte na takovouhle modlitbu čas - vy ho máte! A že nejste voláni k takovéhle modlitbě - vy jste k ní voláni. A nenamlouvejte si, že nejste voláni k tomu, být Božím uměleckým dílem - vy jste právě k tomuto volání! A všechno, co musíme udělat je - být zde.

P. Gabriel Harty OP, vybráno ze Studijních textů Pastoračního střediska Praha

Okénko do knihovny

název: týdeník Světlo (15. číslo / XVIII. Ročník)

z obsahu: **Bud'te odvážnější!**

Jak vidí africká křesťanka církev v Evropě

Již několik let přicházím do Evropy, někdy na delší období. Kvůli zdravotním problémům jsem byla předloni devět měsíců v Rakousku. Tady mě zarmocuje, že mnoho křesťanů nestojí za svou vírou. Její význam je dokonce podceňován, i u muslimů. Mám dojem, že křesťané se zde bojí, aby projevem své víry někoho nešokovali. To se mi jeví jako velký nedostatek v dnešní Evropě. Kdyby Evropa stála za svojí vírou – při všem respektu k jinověrcům – vypadala by zcela jinak. A především, mělo by to vliv na vzájemné soužití s jinými kontinenty. ... Západ se velmi vzdálil od svých křesťanských kořenů. Kdyby nyní Evropa přizpůsobila svůj životní způsob tomu, čemu učí křesťanská víra, byl by to pro muslimy významný signál. Viděli by jasně, co to znamená, žít jako křesťan. Evropa si musí stát za svými křesť-

řanskými kořeny. Je nesmysl nyní odstraňovat náboženské symboly, jako jsou kříže ve školách. Muslimové nemají žádné rozpaky ani zábrany veřejně nosit znaky své víry, např. oděv. Čemu se mohou evropští křesťané naučit od církve v Africe? Naší odvaze praktikovat víru a veřejně ji vyznávat. My se také nebojíme napadnout chyby v politice... Např. prezident v Senegalů ve své řeči lživě pomlouval církev. Křesťané na to pohoťově reagovali. A co bylo překvapující: muslimové je v tom podpořili. Církev v Evropě by se měla mnohem rozhodněji bránit proti útokům. Co se stalo v Senegalů? Prezident, ačkoli je muslim, musel se na základě ostré reakce církve omluvit... Právě toto schází v Evropě. Tady se na útoky mlčí. Z toho vzniká dojem, že křesťané svou víru ani neberou vážně. Muslimové si naopak nenechají nic líbit. My Afričané se na evropskou zdrženlivost díváme s velkými starostmi. Měli byste se od nás naučit větší odvaze. Ukažte veřejnosti, že svou víru berete vážně, ukažte to i v procesích, v křížových cestách, pěstujte lidovou zbožnost!

Časopis vyšel 18. dubna 2010

vybrala M. J.

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

V měsíci dubnu se Farní rada nesešla.

Setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 09. května 2010 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jiří Málek	místopředseda
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Otto Chmelík	člen
Antonín Musil	člen
Jaroslava Škodová	člen
Miloš Vavříčka	člen

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2010				
2. května	6. června	4. července	1. srpna	5. září
3. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			7. listopadu	5. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:00	15:00	16:45	Dolní Žleb	14:09	16:09	17:03	18:09
Čertova Voda	13:09	15:09	16:54	Čertova Voda	14:15	16:15	17:08	18:15
Dolní Žleb	13:15	15:15	17:00	Děčín hl. nádr.	14:24	16:24	17:18	18:24

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2010	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	19 304 Kč	2 036 Kč	12 873 Kč	Na pomoc Haiti
			2 150 Kč	Na katolické školy
Únor	7 038 Kč	1 447 Kč	2 636 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	7 234 Kč	1 773 Kč	2 950 Kč	Na pojištění
Duben	0 Kč	0 Kč	594 Kč	Na Svatou zemi
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	33 576 Kč	5 256 Kč	21 203 Kč	

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

☞ **Zemřel kardinál Tomáš Špidlík** - V pátek 16. 4. 2010 ve 21 hodin zemřel v Římě kardinál Tomáš Špidlík, nejvýznamnější český teolog žijící v zahraničí, světově proslulý znalec spirituality křesťanského Východu, významný představitel ekumenického úsilí a uznávaný reprezentant a propagátor české kultury. Celý svůj život zasvětil badatelskému úsilí na poli studia a praktické služby pro jednotu křesťanů.

☞ **Změny, změny, změny** - Mše svaté v Bynově přes letní období (květen - září) budou opět v liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově - vždy ovšem zase pro změnu od 18:00.

Liché týdny kostel:	01.05.	15.05.	29.05.	12.06.	26.06.	10.07.	24.07.
	07.08.	21.08.	04.09.	18.09.	02.10.	16.10.	30.10.
Sudé týdny domov důchodců:	08.05.	22.05.	05.06.	19.06.	03.07.	17.07.	
	31.07.	14.08.	28.08.	11.09.	25.09.	09.10.	23.10.

- ☞ **5. výročí na Jalůvčí** - 4. května 2005 byl posvěcen biskupem Pavlem Posádem nový mariánský sloup na Jalůvčí. Díky všem, kteří se zde cestou kolem zastaví a pomodlí za děčínské farnosti.

Letošní pout' - korunovace na Jalůvčí se uskuteční v neděli 9. května 2010. Je možno jet městským autobusem na Jalůvčí (14:00 hlavní nádraží - 14:10 Jalůvčí rozcestí). Sraz na parkovišti ve 14:35. Za zpěvu písní průvod k „obrázku“ (14:50).

Koronovační modlitba: *Všemohoucí Bože, tvá služebnice Panna Maria tě velebila svým chvalozpěvem za veliké věci, které jsi jí učinil. Budou ji chválit všechna pokolení. I my se připojujeme k této chvále. Dej, ať výrazem naší úcty a lásky k ní je i korunovace jejího obrazu. Ať nám připomíná, že matka Boží Panna Maria je i naší matkou a královnou a pomáhá nám na cestě k tobě. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.*

- ☞ **Křeslo pro hosta** – V pátek 14. května 2010 máme možnost přijít v 19:00 na přednášku *Pronásledování, nikoliv však opuštění*, o pronásledování křesťanů ve světě. Hovořit bude výkonný ředitel Křesťanské mezinárodní solidarity CSI Ing. František Kopečný.
- ☞ **Pout' k sv. Janu** - V neděli 16. května 2010 od 18:00 bude v kapli sv. Jana poutní mše svatá ke cti sv. Jana Nepomuckého. Večerní nedělní mše svatá v našem kostele v 17:30 odpadne.
- ☞ **Slavnost seslání Ducha svatého v Jablonném** - V neděli 23. května 2010 jsou v bazilice mše svaté v 9:30 a 11:00. Poutní mše svatá pak v 18:00 v zámecké kapli na Lemberku.
- ☞ **Hlavní pout' ke sv. Paní Zdislavě** - se koná v sobotu 29. května 2010 v Jablonném v Podještědí. Program pouti:
 - 07:00 **Mše svatá u oltáře svaté paní Zdislavy**
 - 09:00 **Poutní mše** (celebruje Mons. Dominik Duka, OP, arcibiskup pražský)
 - 11:00 **Hlavní poutní bohoslužba** (celebruje Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický)
 - 14:00 **Pout' dominikánské rodiny**
 - 15:00 **Litanie a svátostné požehnání**Program letošní poutní sezóny a další informace naleznete na internetové stránce: <http://www.zdislava.cz/>.
- ☞ **Pout' děčínáků do Jablonného** se uskutečňuje již mnoho let a v různých formách. Je vhodná zvláště pro mladé rodiny, více doporučujeme!
- ☞ **POZOR** - V neděli 30. května 2010 u nás ranní mše svatá v 9:00 **nebude**. Všichni jsou zváni na poutní mši svatou ke cti Nejsvětější Trojice do Jílového na 10:45. Mši svatou bude celebrovat generální vikář P. Stanislav Příbyl. Zpívat při ní bude dětský sbor pod vedením Miloše Boka. Večerní mše svatá u nás v 17:30 bude jako obvykle.
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Věž u katedrály sv. Štěpána v Litoměřicích

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant a starosta města Litoměřice L. Chlupáč podepsali 25. března 2010 memorandum o spolupráci, jejímž cílem je rozvoj cestovního ruchu ve městě Litoměřice, na Litoměřicku i v oblasti Českého středohoří.

Svůj společný zájem na spolupráci deklarovali tímto prohlášením krátce po zahájení druhého ročníku konference o regionálním cestovním ruchu Stop and Stay 2010, která se koná ve dnech 25. a 26. března v Litoměřicích. Memorandum má umožnit společný postup při realizaci některých projektů, vzájemné pomoci při využívání kapacit vhodných pro cestovní ruch i hledání dalších cest ke spolupráci v oblasti cestovního ruchu. Má přispět k hospodářskému, kulturnímu, náboženskému a společenskému rozvoji regionu a zároveň přinést přímý a nepřímý finanční efekt, který je důležitý pro reinvestice a další rozvoj.

Prvním počinem spolupráce Biskupství litoměřického a města Litoměřice bude zpřístupnění věže u katedrály sv. Štěpána na Dómském náměstí v Litoměřicích. Pro veřejnost bude otevřena již 3. dubna 2010.

Věž bude přístupná během měsíce dubna, května, června, září a října o sobotách od 13. do 17. hodin a v hlavní turistické sezoně - červenci a srpnu - v pondělí, středu, pátek a sobotu také od 13. do 17. hodin. Základní vstupné bude 50 korun, ke vstupence návštěvník dostane zdarma pohlednici s turistickým razítkem. Rodinné vstupné (2 dospělí + dítě zdarma) bude stát 100 korun a za každé další dítě do 15ti let rodič zaplatí 10 korun. Studenti, důchodci, zdravotně postižení s průkazem ZTP a děti do 15ti let zaplatí za vstupenku 25 korun a děti do šesti let budou mít vstup zdarma. V přízemí věže bude umístěna pokladna (detašované pracoviště Centra cestovního ruchu Litoměřice), kde si budou moci návštěvníci koupit pohlednice a suvenýry. Instalovány zde budou panely s informacemi o historii Dómského pahorku a jeho staveb.

V současné době jsou dokončovány práce na technickém zabezpečení oken a zvonů ve věži. Plánována je instalace kamery, která bude monitorovat vyhlídkový prostor.

Další nejbližší společnou aktivitou biskupství a města bude poskytnutí ubytovací kapacity v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích pro turistické účely, po dokončení oprav zpřístupnění kostela Všech svatých na Mírovém náměstí a výhledově se také uvažuje o komentovaných prohlídkách v katedrále sv. Štěpána.

„Přínos vidím v tom, že církevní stavby, tyto kulturní a křesťanské skvosty, mohou být zpřístupněny nejen lidem, kteří mají křesťanskou víru nebo žijí křesťanským způsobem života a přicházejí se zájmem, protože jsou věřící lidé, ale můžeme předpokládat, a v tom je, řekl bych, veliká naděje a pro nás veliké povzbuzení, že do nich budou přicházet lidé, kteří toho třeba dosud o křesťanství příliš neslyšeli, ale mají hlubší zájem o tyto hodnoty, a nejsou to jen turisté,“ řekl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Pro veřejnost byla v minulosti věž zpřístupněna jen krátce, a to v letech 1999 až 2003, kdy tuto službu provozovala Farní charita Litoměřice, s provozem pomáhali bohoslovci zdejšího teologického konviktu.

Jana Michálková

Biblický koutek

38. část

Velký zástup lidí. Při čtení evangelí nás často ohromuje, jaký soucit projevuje Ježíš k zástupům lidí. Před těmi nejhudšními neskrývá hluboké pohnutí, září z něj velikost Boží lásky, která je vždy pozorná ke každému člověku.

Pět chlebů a dvě ryby. Ještě dnes připomíná kostel na břehu Tiberiadského jezera ve Svaté zemi tento Ježíšův zázrak. Kostel byl postaven na základech starověké budovy ze 4. století a má překrásnou mozaikovou podlahu znázorňující chleby a ryby.

Rozmnožení chlebů. První dva evangelisté vyprávějí dvakrát příběh o rozmnožení chlebů: poprvé k tomu došlo na území obývaném pouze Židy, podruhé v nějakém pohanském městě. Tímto způsobem nám sdělují, že Ježíšovo poselství je určeno pro všechny národy.

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Želva Loudalka

5. Svaté přijímání

Milé děti, Loudalka se těšila na mši svatou, protože teď všemu lépe rozumí. Dobře ví, že před setkáním s Pánem Ježíšem si musíme očistit srdíčko lítostí nad svými hříchy. Potom čteme z Bible a posloucháme, co nám Pán Ježíš říká. A pak neseme své dary. Chléb a víno Pán Ježíš promění ve své tělo a ve svou krev. Je tedy s námi. A chce přijít ještě mnohem blíž k nám, a proto můžeme ke sv. přijímání.

„Aha, to je ta oplatka?“ zeptala se Šikulka. A Loudalka ji hned opravila a řekla: „Kdepak, to není žádná obyčejná oplatka, ale v tom chlebu je sám Pán Ježíš a přichází k nám do srdce.“ „Velmi správně, Loudalko,“ pochválil ji tatínek. „A proč tedy ještě nemůžu jít ke svatému přijímání? To mě Pán Ježíš nemá tolik rád?“ „Ale ne,“ odpověděla maminka, „to víš, že tě má rád. Ale teď se tě zeptám: Umíš řídit autobus jako taťka?“ „To ne,“ řekla Loudalka. „A umíš uvařit celý dobrý oběd jako já?“ „To také ne,“ odpověděla želvička. „A máme tě přesto rádi, vid’?“ Loudalka horlivě přikývla: „No samozřejmě vím, že mě máte moc rádi.“ „Tak to vidíš. Pán Ježíš to ví a nezapomíná na tebe. Když chce dospělý řídit auto, musí k tomu udělat zkoušky a znát mnoho předpisů. I děti se na sv. přijímání připravují, ne až když jsou dospělé, ale mnohem dřív. Nejčastěji to bývá ve 3. třídě anebo někdy ještě dřív. Už se brzo dočkáš i ty, Loudalko!“

Loudalka povídá: „Už aby to bylo, moc se na setkání s Pánem Ježíšem těším! Víš, mami, mně někdy připadá, když se dívám na dospělé, kteří jdou ke sv. přijímání, jako by se na Pán Ježíše moc netěšili. Já se už těším moc!“ A maminka jí odpověděla: „Neboj se, tvé srdíčko nezůstává prázdné. Kdykoli Pánu Ježíši řekneš: Přijď ke mně, Pane Ježíši, mám tě ráda!, tak on k tobě přijde i když zatím trochu jinak než ve svatém přijímání.“

(pokračování příště)

http://olomouc.op.cz/loud_mse_sv.htm

Dětské názory na lásku

Několik profesionálů se na tuto otázku zeptalo skupiny dětí starých mezi čtyřmi a osmi lety. Jejich odpovědi byly mnohem širší a hlubší, než si kdo dovedl představit.

- Od té doby, co moje babička onemocněla artrózou, nemůže se už ohnout a namalovat nehty na nohou. Tak to za ní teď pokaždé dělá můj dědeček, i když sám má artrózu v rukách. To je podle mě láska.

Rebecca, 8 let

- Když vás má někdo rád, vyslovuje vaše jméno tak trochu jinak. A tak prostě víte, že vaše jméno je v jejich ústech v bezpečí.

Billy, 4 roky

- Láska je, když si na sebe dívka nastříká parfém a kluk použije vodu po holení a pak si spolu vyrazí ven a jeden druhého očuchávají.

Karl, 5 let

- Láska je, když jdete na jídlo do restaurace a dáte někomu většinu svých hranolků a nechcete na oplátku žádné z jeho porce.

Chrissy, 6 let

- Láska je to, co vás nutí se smát i když jste unavení.

Terri, 4 roky

- Láska je, když maminka udělá kávu pro tatínka a usrkne, aby se přesvědčila, že dobře chutná.

Danny, 7 let

- Láska je, když se s někým stále pusinkujete. A až pusinkování přestane bavit, tak pořád chcete být spolu a víc spolu mluvit. Moje maminka s tatínkem jsou takoví.

Billy, 7 let

- Láska je to, co je s tebou v pokoji na tvé narozeniny, když přestaneš otvírat dárky a zaposloucháš se.

Bobby, 7 let (Neuvěřitelné!)

- Když se chcete naučit někoho lépe milovat, měli byste začít u kamaráda, kterého nenávidíte.

Nikka, 6 let

- Láska je, když řeknete klukovi, že se vám líbí jeho tričko a on ho pak nosí každý den.

Noelle, 7 let

- Láska je, jako když jsou malá stará paní a malý starý pán stále přátelé, i přes to, že se už tak dobře znají.

Tommy, 6 let

- Když jsem hrála na koncertě na piáno, byla jsem na pódiu a hrozně jsem se bála. Podívala jsem se na všechny ty lidi, co mě pozorovali a zahlédla jsem mého tatínka, jak na mě mává a usmívá se. Byl jediný, kdo to dělal. Pak už jsem se vůbec nebála.

Cindy, 8 let

- Láska je, když maminka dá tatínkovi nejlepší kousek kuřete.

Elaine, 5 let

Š e ř í n - P o d m o k l y

- Láska je, když mamka vidí taťku celého smradlavého a upoceného, ale i tak o něm říká, že je větší fešák než Robert Redford.

Chris, 7 let

- Láska je, když vám vaše štěně olíže celý obličej i přes to, že jste ho nechali doma samotné celý den.

Mary Ann, 4 roky

- Když někoho milujete, tak se vaše řasy hýbou nahoru a dolů a odlétávají z nich malé hvězdičky.

Karen, 7 let (obdivuhodná představitost)

Autor a lektor Leo Buscaglia jednou mluvil o soutěži, kde měl dělat porotce. Cílem soutěže bylo najít nejstarostlivější dítě. Vítězem se stal čtyřletý chlapec.

- Sousedovi od vedle zrovna nedávno zemřela žena. Když chlapec viděl muže plakat, vplížil se na jeho dvorek, vlezl mu na klín a jen tak tam zůstal sedět. Když se matka zeptala, co sousedovi řekl, chlapec odpověděl: „Nic, jen jsem mu pomohl brečet.“

Návod pro život

- Vezměte v úvahu, že velká láska a velké skutky zahrnují velké riskování.
- Když prohrájete, nenechtejte si ujít ponaučení proč.
- Držte se tří R: respektu vůči sobě - respektu vůči ostatním - responsibility (zodpovědnosti za všechny svoje činy).
- Pamatujte si, že když nedostanete to co chcete, je to někdy skvělý zásah štěstí.
- Naučte se pravidla, abyste věděli, jak je správně porušit.
- Nedovolte, aby malé neshody zranily velké přátelství.
- Když si uvědomíte, že jste udělali chybu, udělejte okamžitě kroky k její nápravě.
- Každý den buďte nějaký čas o samotě.
- Otevřete svoji náruč změně, ale nevzdávejte se při tom svých hodnot.
- Pamatujte si, že mlčení je někdy ta nejlepší odpověď.
- Žijte dobrý, čestný život. Až potom zestárnete a budete se dívat zpět, budete se moci těšit z něho podruhé.
- Milující atmosféra ve vaší domácnosti je základem vašeho života.
- Při neshodě s vašimi milovanými, řešte pouze přítomnou situaci. Nevynášejte na světlo minulost.
- Sdílejte svoje poznatky. Je to způsob, jak dosáhnout nesmrtelnosti.
- Buďte jerní k Zemi.
- Jednou do roka se vypravte někam, kde jste nikdy před tím nebyli.
- Pamatujte si, že nejlepší vztah je ten, ve kterém vaše vzájemná láska je větší, než vaše vzájemné potřeby.
- Posuzujte svůj úspěch tím, čeho jste se museli vzdát, aby jste ho dosáhli.
- Přistupujte k lásce i vaření s hravou bezstarostnou odevzdaností.

Dalajlámovo proroctví...

Za rakví otce nepůjdou plody jeho práce

aneb dobré otcovství nespočívá jen na dostatku času

Problém dobrého otcovství nespočívá jen na nedostatku času. Máme-li totiž srdce otevřené pro své děti, můžeme být dobrými otci, i jestliže máme hodně práce. Chováme-li své dítě v srdci, ono to vnímá, i když jsme daleko. Moderní technika nám poskytuje nebývalé možnosti. Možnost udržet kontakt s dítětem tedy existuje, i když jsme fyzicky daleko a máme málo času. Krátký hovor s dítětem dvakrát třikrát denně telefonem může být důležitým způsobem, jak mu předávat lásku.

A když je otec doma, měl by se snažit dítě zvát do všeho, kde je jeho přítomnost možná. Je dobré využívat víkendy, prázdniny, aby byl otec s dítětem delší dobu. Jestliže někoho opravdu milujeme, vždycky si na něj najdeme čas. Otec by měl mít děti radši než svou práci. Pracovně vytiženým otcům je třeba čas od času připomenout, že za jejich rakví nepůjdou plody jejich práce, ale (možná) jejich děti...

Každý den aspoň trochu času

Otcovství vyžaduje stálou přítomnost, stálý vztah k dítěti, stálou péči. Dítě se s otcem potřebuje dělit o svou každodennost. Stálý vztah k dítěti vyžaduje ale čas. Ten je také největším dědictvím – darem, který může otec darovat svým dětem: věnovat jim každý den trochu času.

Otec učí dítě řídit se nejen srdcem

Matka je učitelka srdce. Ona učí dítě řídit se citem a jako první je uvádí do světa lidské lásky – díky ní dítě zakouší bezpodmínečné přijetí a také se mu učí.

Otec naopak slouží dítěti tím, že mu předává životní moudrost, učí je pracovat, vyžaduje od něho úsilí, námahu a oběť. Otec učí dítě řídit se nejen srdcem, ale také rozumem. Díky otci čerpá dítě sebejistotu, víru ve vlastní schopnosti a umění poradit si s životními obtížemi.

Co je základním úkolem otce?

Poskytnout svým dětem pocit bezpečí a předat jim radost ze života. A základním pramenem radosti ze života je pro dítě vzájemná láska otce a matky. Dítě se raduje ze života, když je svědkem jejich vzájemné lásky. Prvním úkolem otce i matky není vytvářet vztah k dětem, ale budování vlastního vzájemného vztahu manželského páru. Pokud se rodiče velmi milují, z jejich vzájemné lásky se živí i jejich děti.

Promítá člověk svůj vztah k otci, do svého vztahu k Bohu otci?

Existuje vztah mezi obrazem Boha jako otce a otcem rodiny. Na jedné straně obraz otce rodiny je východiskem, aby si člověk vytvořil pojem Boha jakožto otce. Na druhé straně Ježíš říká, že si lidé nezaslouží titul otce, protože otec je jenom jeden - v nebi. Je tedy potřeba očisťovat obraz pozemského otce tím, že si uvědomím, že nebeský otec je někdo jiný než můj tatínek. A zároveň je třeba v modlitbě prosit, abychom poznali, kým opravdu je nebeský Otec.

Otec otevírá dítěti bránu světa, který leží mimo domov

Hluboký citový vztah k otci během dětství a dospívání se stává pro děti základem citové stability, pocitu bezpečí a otevřenosti vůči světu pro celý příští život. Otec otevírá dítěti bránu světa, který leží mimo domov. Jeho povinností je v pravý

čas touto branou dítě provést, aby mu mohl ukázat vhodný cíl, a zůstat na dosah ruky, pokud bude potřebovat jeho pomoc. Bez této pomoci a doprovodu se z dítěte může stát ztroskotanec bez kormidla na širém a bouřlivém oceánu života (M. Pytches).

Otcovská výchova je uměním. Musí se pojit s něžnou láskou, shovívavostí, jemností a zároveň s rozhodností, emocionální průzračností a silou.

zpracováno podle Jozefa Augustyna

Čeští muži mají svůj rituál dospělosti

Skoro třicet metrů vysoká věž z klád. Mladík stojí téměř na vrcholku. Kolem kotníků má přivázanou liánu a chystá se skočit dolů, kde čeká jeho matka. Drží v ruce synovu oblíbenou hračku a je připravena ji po jeho skoku zahodit, a tak ho symbolicky zbavit dětství. Pokud si syn liánu špatně upletl nebo neodhadl její délku, může si zlomit vaz.

Tomuto rituálu se říká nagol a pochází z melanéskeho ostrova Vanuatu, odkud se rozšířil v už méně drastické podobě do zbytku světa jako adrenalinový sport bungee-jumping. V kultuře obyvatel ostrova funguje tento rituál dodnes jako iniciační obřad. Mladí muži procházejí zkouškou a teprve poté jsou uznáni za dospělé a přijati mezi muže.

Co přišlo moudré přírodním národům i starověkým kulturám, to popřela moderní společnost západního typu. Nejen antropologové, ale i sociologové a psychologové již objevili, že dnešní muž nemá oporu v generaci svých otců a do dospělosti ho nikdo neuvádí. Rodinný model pospolitosti se ztrácí, jak trefně popisují rodinní terapeuti MUDr. Vladislav Chvála a PhDr. Ludmila Trapková přirovnáním ke slupkám cibule, kde ochrannou vrstvu nastupující generaci tvořila generace předchozí. Současná podoba rodinných vztahů připomíná podle nich salát, kde je každá složka velmi volně spojena s ostatními a každý si stačí sám.

Z chlapců muži

Na ostrově Vanuatu pomáhají otcové s přípravou na budoucí zkoušku, jejich synové jim skákalí nejdřív z hrudi, pak učí malé hochy na skocích z velkých kameňů do vody. Dnešní „západan“ si se svým otcem většinou nerozumí, natož aby se od něj naučil, jak být mužem. „Muži si v patriarchální společnosti vynutili všelijaké výhody. Vytahujeme se, předvádíme, u piva všemu rozumíme, neumíme si přiznat chybu nebo prohrát... Chlapci jsou často vychovávaní jako princátka,“ lapidárně shrnuje Václav Vacek, letohradský farář a spoluorganizátor setkání, která mužům nabízejí obřad přechodu do dospělosti.

Ženy z jeho pohledu dozrávají ke svému ženství během růstu, bývají odpovědnější a silnější. „Začali jsme se proto nejprve věnovat dospělým mužům. Nejsme ale pánským klubem,“ vysvětluje Vacek, že iniciačnímu rituálu předchází setkávání ve skupinkách rozestých po celé republice. „Pracovat jsme začali s muži po třicítce, ti už pocítili, že se v životě jen nevyhrává. Rituálem ale procházejí až po čase. Na naše setkání mohou chodit vážní zájemci už po dvacítce.“ Že je převážná většina přítomných věřící, nevidí jako překážku. „Kdo se zajímá o „mužskou spi-

ritualitu“, chce pracovat na své osobnosti a přijímá hodnoty evropské kultury, je vítán.“

S myšlenkou nabídnout dnešním českým mužům příležitost pracovat na své osobnosti, přišla skupina lidí kolem tzv. manželských setkání. Tento kurz pod patronací sdružení YMCA již více než dvacet let nabízí možnost obnovy a prohloubení vztahů mezi manžely, na kurzu se pracuje ve skupinách, součástí jsou i přednášky na související témata. „Na manželských setkáních jsme si uvědomili krizi mužů západního světa. Jak jsme neměli dobré autority a vzory, i to, že nám k dospělosti a odpovědnosti ledačco chybí,“ dodává Václav Vacek. Inspiračním zdrojem se staly knihy Richarda Rohra, amerického autora zabývajícího se tématem mužské identity, páteří hnutí pak mužský rituál přechodu do zralé dospělosti. Po téměř desetileté práci jsou do aktivit hnutí zapojeni stovky mužů, informace o setkávání a kontaktech lze získat z webu <http://www.chlapi.cz/>.

Není to pilulka dospělosti, polknout, zapít, hotovo

Jedním z těch, kteří setkáváním i rituálem prošli, je třicetiletý ekonom z Prahy Josef Kafoněk. „První setkání se skupinkou „chlapy“, jak si říkají, bylo dost zvláštní. Připadal jsem si tam trochu nepatřičně, moc mladý, a nebyl jsem si jistý, jestli to není spíš nějaká kvaziduchovní aktivita.“ Na vlastní kůži tak zažil, že nejlépe zná společnost svých vrstevníků a ve společnosti starší generace mužů se musí naučit být, což je zkušenost popsaná mnoha autory. „Když jsem se prokousal tímhle začátkem, začala pro mě setkání být obohacující. Samotný rituál patří k naprosto ojedinelým zkušenostem, které se ovšem těžko popisují.“ Brání se tomu, že by rituál byl jakousi zázračnou pilulkou dospělosti, který by mu ze dne na den změnil život. „Spíš naopak, jako by se to muselo přebrat časem, neprojeví se hned nějaká razantní změna. Pro mě znamenal rituál formu, která mi zprostředkovala prožitek hodnot.“

Pravidlem rituálu je i to, že jeho konkrétní podobu a průběh budoucí iniciovaní dopředu neznají. Struktura rituálního přechodu do dospělosti je ale podobná těm, které po staletí praktikují přírodní národy. „Muž se potká se svými omezeními, která je nutné přijmout, protože dospělost vyžaduje odpovědnost. Za sebe i za druhé. Potká se s bolestí i prohrou a dostane možnost se s nimi vypořádat,“ shrnuje kněz Václav Vacek. „Naším cílem je muž, který je otevřený novému, solidární s druhými, umí přijmout pomoc i kritiku. Rituál dospělosti tomu otvírá dveře.“

Kateřina Kokešová

Rodinný život

Otcovství, a především význam a chápání otcovství v současnosti, je stěžejním tématem nového čísla časopisu Rodinný život. Toto téma vyvolává mnoho otázek – jaký má otec být, co jej činí skutečným otcem, jak podstatná je duchovní rovina otcovství? V rozhovorech na ně hledají a nabízejí odpovědi například otec arcibiskup Jan Graubner nebo tatínek tří dětí František Růžička. Psychoanalytik Luigi Zoja se zamýšlí nad důsledky opomíjení symbolického rozměru otcovství. Psychoterapeuti Vladislav Chvála a Ludmila Trapková uvažují nad nepostradatelností otce. Nechybí

příběhy synů, kteří s láskou a vděčností vzpomínají na své táty. Mladí tatínkové v anketě prozradili, co by rádi předali svým dětem.

V dalších pravidelných rubrikách pomohou úvahy Sheily Dainow překonat strach ze selhání v obtížných situacích. Děti se opět setkají s želvičkou Loudalkou a můžou se zaposlouchat do čtení na dobrou noc. Nechybí pravidelná kulinářská specialita, soutěže, křížovka, informace o připravovaných akcích pro celou rodinu.

Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc. Je možnost též objednat přes telefon: +420 587 405 250 nebo e-mail: rodina@arcibol.cz. Nahlédnout na starší čísla časopisu lze na www.rodinnyzivot.eu.

anotace časopisu Rodinný život 2/2010 s tématem Otcové 21. století

Historie májových pobožností

1. Kořeny a prvopočátky

Kořeny májových pobožností sahají k mariánské tradici spjaté s pobožností k utrpení Páně, uctíváním svatého Kříže a modlitbami za dobré počasí. Dobové historické prameny mluví o začínajícím měsíci květnu jako o „duchovním květnu“ spočívajícím ve zvláštní formě uctívání kříže. Mystik Henry Seuse (†1366) se řadí k nejlivnějším představitelům. Jeho „duchovní květen“ se váže k liturgii „Nalezení Svatého kříže“ připadající na 3. května, ke kříži a k týdnu modliteb před Nanebevstoupením Páně. V Německu, a to zejména v porýnských diecézích a v oblasti Frank, se rozvinuly kající pobožnosti tzv. májové modlení ve spojitosti s na mnoha místech zavedeným zvykem udělování požehnání na den „Nalezení Svatého kříže“. Příslušné modlitby byly zavedeny kolem roku 1720 v diecézích Trier, Mainz, Worms, Speyer a též Würzburg a Bamberg v důsledku malé úrody v době počátku 18. století. Toto „májové modlení“, často odpovídající májovému pobožnostem, spolu s dny modliteb zůstalo až do 19. století součástí pobožností, které se vázaly k jednotlivým ročním obdobím. Mariánský aspekt byl tomuto modlení zcela cizí. Jádrem májového modlení byla prosba za dobrou úrodu: aby květy byly uchráněny před zkázou a dozrály v plod.

(Pozn. V některých částech Evropy v období kolem Nanebevstoupení Páně se na tento den konají procesí na pole a do sadů s prosbou o požehnání pro úrodu.)

Nová podoba mariánských májových pobožností sama o sobě vybízí k navázání na tato modlení a k jejich oživení se zdůrazněním mariánské úcty. Májové pobožnosti též převzaly motiv květů, ovšem brzy jej omezily pouze na květy květin. Tím se vlastní jádro, tj. prosba, aby z květů dozrály bohaté plody, vytratilo. Výklad příslušné pasáže z Bible, především z Písne písní 2, 1: „jsem kvítek šaronský, lilie v dolinách“, vedl k zasvěcení měsíce května, měsíce květů a květin, Matce Boží.

2. Šíření májových pobožností

Původ tradičních májových pobožností je stále sám o sobě poměrně neznámý. Je jisté, že tato forma mariánské úcty začala v Itálii. Zde, v květnu roku 1784, v chrámu Kamillianů ve Ferrare, se poprvé veřejně konaly po celý květen májové pobožnosti. Až do té doby byly májové pobožnosti spíše soukromou záležitostí, i když se také z části konaly ve větších společenstvích. Například kolem roku 1739 historická svědectví hovoří o zvláštní formě mariánské úcty v průběhu měsíce května v italském Grezzano poblíž Verony. V roce 1747 janovský arcibiskup doporučil májové pobožnosti jako domácí, pobožnosti v rodinách. Kolem roku 1813 se májové pobožnosti konaly již ve dvaceti římských chrámech.

Z Itálie se májové pobožnosti brzy rozšířily do Francie. Jedním z nejproslulejších průkopníků májových pobožností byl jezuita Pierre Doré (1733-1816) z lotrinského Longwy. Doré tuto formu pobožnosti přinesl z Itálie. Tradice májových pobožností se šířila zejména ve spojitosti s porevolučním rekatolizačním hnutím. Byly chápány jako církevní alternativa pošetilých slavností jara dob revoluce. Od roku 1830 se pak májové pobožnosti konaly po celé Francii. (...)

V Belgii, ač ve formě soukromých pobožností, byly májové pobožnosti známy již v roce 1803 a poté v roce 1819 došlo k vydání příslušných publikací k pobožnostem. (...) V Nizozemí to byli redemptoristé, kteří podporovali rozvoj májových pobožností. (...) Také v Lucembursku byly májové pobožnosti známy kolem roku 1840. Navíc zde získal měsíc květen další rozměr: v podobě každoročního mariánského oktávu ke cti Panny Marie „Těšitelky zarmoucených“. V roce 1808 se poprvé konala májová pobožnost v jezuitské koleji ve švýcarském Brigg (Sitten) (...) a veřejně od roku 1849 také v benediktinském klášteře v Einsiedelnu. Kapucínský klášter Näfels (kanton Glarus) byl dalším centrem šíření májových pobožností ve Švýcarsku a to od roku 1852. Kolem roku 1860 se nedělní májová kázání stala zvykem a brzy také zvláštností mariánského měsíce. Velké oblibě se těšily májové pobožnosti také mezi věřícími v Rakousku, první zmínky pocházejí z jezuitské koleje v Innsbrucku. (...)

3. Propojení s dobovými tradicemi

Májové pobožnosti se od poloviny 19. století staly nejvýraznějším projevem mariánské úcty. Věřící dokonce formou petic žádali jejich zavedení. Aktivní účast mnohých biskupů na těchto pobožnostech byla jasným výrazem jejich souhlasu. Vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie z roku 1854 bylo pro rozvoj májových pobožností velmi silným impulsem. Toto dogma bylo v řadě diecézí oficiálně vyhlášováno následující rok právě v průběhu měsíce května, často ve spojitosti s májovými pobožnostmi. Mnohdy velmi zvláštní politické a církevní okolnosti se staly důvodem pro výraznou propagaci májových pobožností, například během konfliktu mezi církví a státem (1872-1887, období Kulturkampfu v Německu) a během obou světových válek. Po vypuknutí 1. světové války, papež Benedikt XV. přímo nařídil, aby modlitba za mír, kterou sám v roce 1915 napsal, byla přednášena během jeho velmi oblíbených májových pobožností.

Během 2. světové války byly májové pobožnosti opět vřele doporučovány. Již v roce 1939 papež Pius XII. vyzýval věřící k modlitbám a pobožnostem v průběhu května za mír mezi národy. Zejména pak děti se měly těchto modliteb účastnit – to bylo papežovým zvláštním přáním, které velmi často ve válečných letech opakoval. V encyklice Mediator Dei (1947) jsou májové pobožnosti doporučovány jako jeden z úkonů zbožnosti.

4. Modlitba ve společenství a soukromá modlitba

Od svého počátku byly májové pobožnosti a s nimi spjaté kající úkony dvojím způsobem zakořeněny ve farním společenství: jako nová oblast založená na společné modlitbě v rodině a jako pobožnost v kostele. Postupem času se májové pobožnosti staly každodenní záležitostí. Májovým pobožnostem na začátku a konci měsíce května předsedal zpravidla sídelní nebo pomocný biskup. Především ve 20. století se stal skloněk dne vhodnou dobou pro májové pobožnosti. Zpočátku se pobožnosti konaly jak ráno tak i večer. Rozhodující roli v určování doby konání pobožností hrála sociální struktura v jednotlivých farnostech. Ráno patřilo zpravidla mším svatým. Pobožnosti obvykle trvaly hodinu až hodinu a půl. Svou strukturou májové pobožnosti v mnohém odpovídaly nedělnímu požehnání, neboť zahrnovaly promluvu nebo kázání a/nebo meditaci, zpěv litaní – většinou Loretánských (příležitostně také žalmů) a modlitby. Na závěr pobožnosti bylo udělováno požehnání, někdy i s ciboriem nebo s monstrancí. Požehnání bylo řazeno na začátek nebo na konec pobožnosti nebo bylo v úvodní i závěrečné části.

V májových pobožnostech hrály podstatnou roli právě slavnostní prvky. Kromě speciálně vyzdobeného májového oltáře se kladl velký důraz na další „vrcholy“ pobožnosti. Hlavní

z nich představoval výstav Nejsvětější Svátosti – velmi často ve smyslu stále typicky barokní piety.

Vedle společných májových pobožností v chrámech se mariánská úcta rozvíjela v rodinných kruzích formou soukromých mariánských pobožností. Kniha „Měsíc Panny Marie“ (Viedeň 1837) napsaná P. Beckxem SJ obsahuje podrobný návod k mariánským pobožnostem v rodinném kruhu. Tato spojitost s předcházející modlitbou v rodině se ukázala být velmi podstatným aspektem šíření mariánské úcty v této její nové podobě. Ke členům rodiny se často přidávali sousedé a známí a společně vykonávali pobožnost. Součástí takových domácích pobožností byly modlitby a písně, modlitba posvátného růžence, Loretánské litanie spolu s úvahami z brožurky k májovým pobožnostem. Zvláštností těchto pobožností byl malý rodinný májový oltář. Později byly soukromé májové pobožnosti doporučovány těm věřícím, kteří se vzhledem ke vzdálenosti nemohly účastnit pobožností konaných v kostele. Za zmínku stojí také následující autoři brožurek k soukromým májovým pobožnostem: nejstarší a nejvlivnějšími jsou jezuité Annibale Donese (†1754), Francesco Lalomia (1749-1813) a Louis Debussy (1788-1822). Známými jsou také Vincent Pallotti (1795-1850) a Jan Bosko (1815-1888). John Henry Newman (1801 -1890) také vydal knížečku, která se užívá dodnes.

5. Budoucnost

Májové pobožnosti zažily svůj rozkvět v období označovaném jako „mariánské století“, tedy zejména v letech 1850-1950. Dnes hrají májové pobožnosti pouze zřídka významnou roli. Během změn a reformních období II. vatikánského koncilu, spolu s jinými formami lidových pobožností, májové pobožnosti vymizely. Ovšem objevuje se nový zájem o tento typ pobožností. Církevní představitelé uznávají a prosazují mariánskou úctu podle specifik a požadavků věřících vzhledem k dané situaci, době a místu. Otcové II. vatikánského koncilu si přáli, aby tradice uctívání a pobožností pokračovala a byla chráněna. Mnoho různých forem mariánské úcty, podobně jako úkony kajícího, zahrnují to, co odpovídá dané době i to, co je nadčasové.

V dnešní době vyvstává otázka, jak spojit májové pobožnosti s padesátidenním velikonočním obdobím, které bylo znovu obnoveno II. vatikánským koncillem, neboť velikonoční týden téměř každý rok více či méně zasahuje do měsíce května. Na základě přání Koncilu by měl být liturgický rok uspořádán tak, aby „byl zachován původní charakter doby“ (SC 107). Pro správnou obnovu májových pobožností je tedy nezbytné mít na paměti, že velikonoční doba je tou nejzákladnější a nejpodstatnější. V případě, že velikonoční doba ve větší či menší míře sahá do měsíce května, typická mariánská úcta by měla směřovat k tématu velikonočního období.

*Kurt Küppers, Augsburg. Marienlexikon, Vol 4, p. 244-246, z angličtiny přeložila Jana Hovorková
Originál článku si můžete přečíst na stránkách univerzity v Daytonu (Ohio, USA)*

Studentský Velehrad 2010 - jubilejní X. ročník

Na přelomu dubna a května bude známé moravské poutní místo hostit jubilejní X. Studentský Velehrad. Celostátní setkání vysokoškoláků pořádá každé dva roky Vysokoškolské katolické hnutí Česká republika. Během víkendu přednášek, besed, workshopů, koncertů a modliteb se jeho účastníci budou zabývat výzvami, které přináší život ve svobodě, a to z hlediska společenského i osobního, občanského i církevního.

Setkání, kterému předcházejí několikadenní pěší poutě, se bude konat od 30. dubna do 2. května 2010. Stane se tak v době, kdy si společnost stále ještě připomíná 20 let od pádu komunismu v tehdejší Československu. Na Velehrad se

sjedou převážně lidé, kteří už nemají dobu nesvobody v živé paměti, ale jsou jednou z prvních generací vyrůstající v demokratických poměrech. Je pro ně důležité nejen připomenout si nedávnou minulost, ale také zhodnotit vývoj v naší zemi a zejména hledat odpověď na otázku, jaký má být jejich osobní vklad do života české společnosti, církve i místních společenství, rodinou počínaje.

Téma letošního ročníku „Štafeta - máš to ve svých rukou“ má vyjadřovat vědomí toho, že naše životy nejsou osamocenými ostrovy v bezbřehém oceánu, ale jsou součástí společenského dění, minulého, současného i budoucího. V tento okamžik vyráží mladá generace „na trať“, aby se aktivně účastnila své části běhu, který navazuje na dědictví minulosti a vyústí v budoucnosti při předávání štafety generacím, které ještě nejsou na světě. Studentský Velehrad má být krátkým zastavením, které by mělo posloužit ke zhodnocení situace, ujasnění si vlastních postojů a vizí a pomoci mladým, aby se s pokorou ale zároveň i s odvahou zhostili úkolů, které budou ve svém životě plnit. Téma bylo zvoleno také vzhledem k desátým narozeninám Studentského Velehradu. Při této příležitosti pořadatelé pozvou také absolventy minulých ročníků, aby se podělili o své zkušenosti ze života v dnešní společnosti.

Studentský Velehrad se na známém poutním místě koná každé dva roky od jara 1992. Vysokoškolákům nabízí příležitost pro vzájemnou výměnu zkušeností, společné přemýšlení o aktuálních i dlouhodobějších otázkách společenského i osobního života. Počet účastníků neustále narůstá, naposledy se zapojilo přibližně 550 studentů z celého Česka, dorazilo i několik sympatizantů ze sousedního Slovenska. Na Velehradě se setkávají s významnými osobnostmi českého veřejného života, s pedagogy, s lidmi, kteří mají co říct současné mladé generaci. Letos pozvání přijali pražský světitel biskup Václav Malý, Tomáš Halík, pedagog Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, Pavel Jajtner, bývalý velvyslanec ČR například u Svatého stolce, Tomáš Sedláček, přednášející na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze a další hosté.

Podrobnosti a registrace na webu www.studentskyvelehrad.cz.

Únavné dny odpočinku

Bůh neustanovil den odpočinku kvůli sobě

Neděle dnes už není dnem odpočinku, přemítání a relaxace, ale jen dalším dnem tvrdé dřiny. Neděli si nevychutnáváme, ale doháníme resty. Sekáme trávu, místo toho, abychom prosekali naše myšlenky, pereme prádlo, a ne své duše. Doděláváme práce, na které jsme zapomněli, místo abychom zapomněli na práce, které jsme dělali, a užívali si domova. Světit den odpočinku pro nás znamená šestnáctihodinnou pracovní dobu, do které se snažíme vecpat tolik povinností, kolik je v lidských silách, abychom ulevili našim neuvěřitelně nabitým pracovním rozvrhům. Neděle má co dočinění spíše s děláním než s neděláním.

Sami víte, jak jste zaměstnaní. Udělejte si seznam všech věcí, které obvykle děláte v neděli. Kolik z nich vás vede k Bohu? Jak by vás vaše činnosti mohly lépe vést k Bohu?

Bůh neustanovil den odpočinku, protože ho potřebuje on – on přece není nikdy unavený – ale protože ho potřebujeme my. V neděli nás zve k rodinné večeři a ke společnému stolu, volá nás zpátky z míst, na kterých pracujeme, aby nás učil milovat a užívat si společného setkávání.

Mark Hart

Muž se někdy v práci cítí lépe než doma...

Co na to manželka?

Muž se někdy v práci cítí lépe než doma. Jeho nadměrné pracovní nasazení může být někdy jistou formou úniku z manželského a rodinného života. Když zaměstnání takto vpadne do života manželů, reagují na to některé ženy zprudka. Když už nemohou snést, že jsou odsunuty až na druhé místo, vyhlásí ultimátum: „Buď tvá práce, nebo já!“ Takové prohlášení ale vede přímo do slepé uličky.

Manželka se bouří oprávněně, ale vyjadřuje se nepřiměřeně, protože pro muže je nemožné, aby si takto vybral. Ženy, které jsou zvyklé klást ultimáta, se musí naučit ono pravidlo spojky „a“, které se dá vyjádřit následovně: „Miláčku, nemohli bychom nějak skloubit tvou práci a náš manželský život?“ Postavíme-li problém tímto způsobem, muž bude mnohem víc nakloněn hledat přijatelné uspořádání, protože legitimita jeho práce už není zpochybňována. Pravidlo spojky „a“ se dá pochopitelně uplatnit i v mnoha jiných oblastech manželského života.

z knihy Ženy, milujte své muže! - Hugues Dollié

Humor je ochranou proti fanatismu

Je ale rozdíl mezi dobrým a špatným humorem. Podle mne je humor přirozenou ochranou proti všem druhům fanatismu. Proč totalitní režimy nesnášejí humor? Protože berou jako absolutní něco, co je pouze relativní, částečné. Humor ale to, co se zdá absolutní, relativizuje, a proto se i prostřednictvím vtipů lidé brání. A naopak, humor dělá dobrou službu i v náboženských principech – ukazuje, že jejich ideologický výklad není poslední, že je potřeba postoupit výš ke smyslu duchovnímu.

Je ovšem rozdíl mezi dobrým a špatným humorem – špatný je destruktivní a to, o čem žertuje, vlastně ničí, zatímco dobrý humor povzbuzuje k hlubšímu pochopení. Když tedy řeholníci mezi sebou žertují o poslušnosti, nechtějí ji popřít, ale ukazují, že se nesmí chápat naivně.

Všude, kde jde o vážné problémy, se ale musí umět rozlišovat mezi tím, co má absolutní hodnotu, a tím, co se za absolutní neprávem vydává. Kdo to neumí rozlišit, ocitá se v nebezpečí, že jeho vtipy jsou nepodařené, nemístné. Bohužel jsou (i mezi mými posluchači) lidé, pro které je nedotknutelný i jejich klobouk. S takovými je ovšem lepší nežertovat.

Tomáš Špidlík

- „Babičko, není Pán Bůh nemocný?“ „Proč, prosím tě?“ „Ale, paní Drábková říká, že si k sobě zavolal doktora Nováka.“
- V pondělí večer stojí sousedé u zahrádky a povídají si: „Copak, sousede, vy jste nebyl včera v kostele?“ „Nebyl, včera jsem spal doma.“

Ústecké pozorovatelný

V sobotu 3. dubna 2010, za chladného, ale slunečného počasí pořádalo Občanské sdružení Středohoří sobě (<http://stredohorisobe.wz.cz/>) pochod s názvem „Ústecké pozorovatelný“. Během pochodu po kopcích v okolí města Ústí nad Labem jsme navštívili snad všechny betonové a zděné objekty, které mohou na první pohled připomínat válečné bunkry a pevnůstky. Nejčastěji jsou považovány za protiletadlové či protipozáží pozorovatelný ze 40. - 50. let 20. století. Ale ať je doba vzniku a určení jejich funkce jakákoliv, pravdou zůstává, že jsou umístěny na místech krásného rozhledu. Jedna z nich již byla dokonce nahrazena rozhlednou, další se nachází jen několik desítek kroků od rozhlednu na Erbenově vyhlídce.

Hostovice

Další typy pozorovatelenu jsou zachované pozorovatelný Stb, které ale sloužily zcela jiným účelům, pro které byly zřizovány přímo ve městech, např. ve věžích kostelů...

Nová Ves, funkční do roku 1989 (výhledy zazděny)

Nová ves - uvnitř

Na začátku putování, sraz byl na nádraží Ústí-západ, se nás sešlo asi 7 nadšenců. Jenže jak jsme postupovali, tak se přidávali na každém bodě další a další. Ke konci zase podobným postupem odpadávali ☹. Postupně jsme navštívili: pozorovatelná Hostovice, pozorovatelná Nová Ves, Sedlo (zničená pozorovatelná), pozorovatelná Mariánská skála, pozorovatelná u Erbenovy vyhlídky, pozorovatelná Radešín, pozorovatelná Holoměř a pozorovatelná Střížovický vrch.

Děčín - Podmokly

Celkem jsme ušli přes 30 km různým terénem, přičemž jsme několikrát vystoupali do nejvyšších partií kolem Ústí nad Labem, abychom pak zase sestoupili až k úrovni řeky Labe. Nemusím asi moc zdůrazňovat, že po lenošivější zimě se jednalo o dosti velký nápor na tělo, které již od poloviny trasy muselo svádět boj s vůlí na téma jít, či nejtít dál :-). Protože celá akce byla velmi zajímavá, zvítězila nakonec zvědavost, jaká ta příští pozorovatelná bude (prakticky každá zcela jiná!) a tak poničené tělo muselo ustoupit. Z časových důvodů jsme s naší Maruškou nestihli pouze poslední pozorovatelnou na Klíši (nestihli bychom slavnost Bílé soboty). Naštěstí je podobná jiná, kterou jsme navštívili a víme, kde ji případně hledat.

Pozorovatelnou máme i v Děčíně. Je umístěna na místě, které se pro tento účel přímo nabízelo, pod vyhlídkou na Kvádrberku s výhledem na centrum města.

Přestože byla již Bílá sobota, připomínal jsem si při ostrém a naprosto vyčerpávajícím pochodu ještě velko-

páteční křížovou cestu na Golgotu...

Počasí se povedlo, poznali jsme zase něco nového, o čem neměl člověk pořádně ani povědomí a dostali jsme se do míst, kam bychom asi jinak nezavítali. Už se těšíme na nějaký příští pochod, jen se budeme muset na něj lépe fyzicky připravit...

R. S.

Slavnosti a svátky

LITURGIĚ

3.	5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
13.	5. Slavnost Nanebevstoupení Páně
14.	5. Svátek sv. Matěje, apoštola
15.	5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
23.	5. Slavnost Soslání Ducha svatého
30.	5. Slavnost Nejsvětější Trojice

Významné dny

9.	5. Svátek matek
12.	5. Mezinárodní den ošetřovatelek
16.	5. Den modliteb za sdělovací prostředky
24.	5. Den modliteb za církve v Číně
25.	5. Mezinárodní den ztracených dětí

Výroční dny biskupů

17. 5. Kard. Vlk

narození (1932)

30. 5. Mons. Lobkowicz jmenován diecézním biskupem (1996)
31. 5. Mons. Radkovský jmenován diecézním biskupem (1993)

Setkávání

- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pout' do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer
- ◆ 18. v měsíci v 17:00 - Obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		18:00 +/-
Středa	07:00	
Čtvrtek		18:00 +/-
Pátek		18:00 +/-
Sobota		18:00 Bynov ^{*/}

+/- Přes letní období (duben - říjen) jsou večerní mše svaté **od 18:00**

*/ Přes letní období (květen - září) jsou mše svaté v **liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:45	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	18:00	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 31. 05. 2010, před 1. neděli v červnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)